

El monestir de Solius, 50 anys

Quan s'acosta Nadal sempre tinc un pensament per als meus amics els monjos de Solius. Fa cinquanta anys que hi van arribar des de Poblet i van omplir amb el seu silenci monàstic el silenci de la vall. Arribat el desembre, les suaus ondulacions que puguen cap a l'església i el monestir verdegem amb els sembrats que encara no amaguen les clenxes de la rella de la sembradora. Tot té, en les matinades fredes, un aire íntim de paisatge de pessebre.

És el moment de donar un cop d'ull al llibre *Els diorames del Monestir de Solius. Visions actuals d'un pessebre*, que es va editar l'any 2001 per part del mateix monestir i el Col·lectiu el Bou i la Mula, i que constitueix un recorregut acompanyat de textos de diferents autors dels diorames, que va anar fent el monjo Gilbert Galceran. El llibre esdevé, alhora, un homenatge a aquest monjo humil i senzill i un reconeixement a tota la comunitat.

És també el moment de fer una visita tranquil·la a l'exposició dels diorames, si l'afluència de visitants ho permet, i de transitar cap a l'església per la serena avinguda de xiprers que n'assenyalen el camí. Els seguidors de la transmissió de les Completes que cada dia fa Ràdio Estel es poden transportar, si tanquen els ulls, a la solemne gravetat de la nit just abans d'anar a dormir acompanyats de la darrera pregària dels monjos.

Durant aquests darrers cinquanta anys he repetit, tres o quatre vegades l'any, l'exercici d'acostar-me a Solius, assaborir la serena calma, i encarregar el relligat d'uns quants llibres que recolliré sense pressa passats un parell o tres de mesos, al ritme lent i monàstic del calendari litúrgic. Hi vaig més per devoció que per necessitat i hi vaig per constatar, un cop més, que la vida dels monjos marca les hores de la vall amb un compàs més lent que el ritme que s'intueix amb el brunzit dels cotxes que passen, no gaire lluny, a gran velocitat per l'autovia.

Directament o indirectament en aquest mateix diari he escrit diverses vegades sobre Solius i la seva comunitat de monjos. Parlant de «Solius» mateix (el 18 de gener de 2008), de Gilbert Galceran (el 9 d'agost de 2009) i de l'abat Edmon Maria Garreta (l'11 de febrer de 2011) i altres vegades parlant de Xavier Monsalvatge i les seves pòstumes Proses del viure a Solius o de l'abat Maur M. Esteva, el gran abat de Poblet i després abat general que havia d'anar a recollir-se en el silenci de Solius per alguna de les seves meditacions transcendents.

No em podia pas imaginar que un cop retornat a la meua tasca professional d'historiador i tot treballant sobre el convent de les Bernardes de Girona i les seves vicissituds posteriors a la Guerra Civil em trobaria, encara, com a abat de Poblet l'abat Edmon Garreta presidint, el dia 5 de novembre de 1959, al convent de Salt de les Bernardes, la consagració com a abadessa de la mare Maria Bernarda Thió i Rodés (Montserrat, en el segle) que ja ho era amb mandats temporals des de 1942, com acabo d'explicar en el darrer volum (LVII, 2016) dels *Annals de l'Institut d'Estudis Gironins*.

Ara reprenc el tema per deixar constància de la celebració solemne d'aquest cinquantenari de vida monàstica a Solius, el proper dia 21 de gener de 2017, en presència del Rvd. Pare Mauro-Giuseppe Lepori, actual abat general de l'Orde Cistercenc.

I per constatar, un mes i mig abans d'aquesta celebració, que aquest mig segle de recorregut d'una vida nova pels monjos que van abandonar les solemnitats gòtiques de Poblet i van buscar un nou espai de meditació a la vall de Solius, que l'esperit que animava aquella fundació roman intacte. La humilitat, la senzillesa, la modèstia, la discreció, són virtuts que els monjos han exercit i ens han mostrat d'una manera exemplar, defugint qualsevol menes d'ostentació o d'abarrocamment litúrgic.

Mig segle no és res al costat dels grans cenobis medievals. Però també és veritat que el sediment dels anys assaona aquesta nova vida monàstica amb arrels mil·lenàries per la maduresa que transmeten i prediquen els monjos sense cap condicionant històric.

És segurament la penyora d'una llarga vida que ara celebren els monjos en un replà del camí, abans d'emprendre amb empenta renovada la vida que anima la vall de Solius, amb el silenci dels monjos acompanyant el silenci de la vall.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/12/16/monestir-solius-50-anys/819520.html?utm_source=rss